

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnštvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr
Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo.
Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr.,
dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Odpisovanje gruntnega davka.

(Iz govorov poslanca dr. Gregoreca pred volilci 1. 1892.)

Pravijo vže od nekedaj: »Kjer nič ni, ondi tudi cesar pravico zgubi«, t. j. kjer ni dohodka, tudi ni davka, ali ga vsaj po pravici tirjati ne morejo. To velja tudi zastran gruntnega davka.

Ovega davka popolnem oproščeni so po zakonu od l. 1869: močvirja, jezera, struge rek, javne steze, tržni in cerkveni prostori, pokopališča, stavišča in dvorišča. Le začasno oprostijo se pa gruntnega davka tista zemljišča, katera je povodenj, plaz itd. popolnem nerodovitna storila, vsaj za več časa.

Druga je pa zastran tega, kedaj in kako se ima vže predpisani gruntni davek odpustiti ali odpisati. Tu veljajo v prvi vrsti določbe zakona z dne 6. junija 1881. Ta veleva: Kedar je ogenj, voda ali toča poljske pridelke pokončala, dolžni so ali morajo finančni uradi gruntni davek odpisati, to pa tedaj, kedar je na parcelah, do 4 hektar t. j. 6 oralov in 1521⁰ velikih, vsaj četrti del vsega pridelka uničen. Iz tega pa more jasno biti vsakemu razumniku, da je nekov Zamošanski župan blizu Ptuja krivo pisal vže dvakrat zoper slovenske poslance, češ: oni so »zoper kmetske koristi, ker so sklenoli, da so gruntni davek le od onih parcel odpisuje, ki vsaj 4 hektare merijo ali več, pri manjših pa se nič ne odpisuje vsled škode po toči itd«. To ni reš. Župan Zamošanski stvari ni razumel. Resnica pa je, da morajo finančni uradi na vsako parcelo ozirati se, katera meri do 4 hektare t. j. bodi le 4, 3, 2, 1 hektar velika ali še manjša. Pogoj odpisovanju davka ni zavisen od parceline velikosti do 4 hektar, ampak od tega, če je na njej najmanje četrti del pridelka uničen bil po toči, ognji ali povodnji. To velja o odpisovanju davka, kjer je toča, ogenj ali povodenj pridelke oškodovala.

Vse drugače je pa pri drugih uimah. Tu velja zakon z dne 6. junija 1888 in odredba finančnega ministra z dne 1. julija 1888. Po teh določbah more davek gruntni tudi odpisan biti, če pridelke oškodijo: slana, suša, mčča, mrčesi, poljske miši, peronospora ali vinogradni smod. Na parcele posameznih posestnikov ozirajo se le, če bi vsled ove nesreče stradati morali, sicer pa le, če je z njimi vred večina sosedov gospodarjev v davkovske občini bila prizadeta. Sploh pa finančnim uradom tukaj davek odpisati ni zaukazano, ampak le naročeno, odpišejo, če hočejo. Treba s prošnjami njih dobro voljo si na kloniti.

Kmetskim poslancem to ni ugajalo pa gosposka zbornica je vselej s finančnim ministrom potegnila in sklep zbornice poslancev prenarodila. Da se vsaj nekaj dosegne, pritrčila je tudi ta l. 1888. Od tiste dobe potee kmalu pet let in pokazalo se je mnogo nedostatkov. Zato smo začeli kmetski poslanci zahtevati, naj se popravi neugodni nam zakon tako-le: 1. naj se uimam gori navedenim pristavi tudi izzimljenje zimnin, 2. ozira na vsako prizadeto parcelo, 3. naj se finančnim uradom zaukaže tudi pri teh uimah davek odpisovati; kajti če hiša pogori, odpadne hišni davek, če bankirju sluga državna dolžna pisma pobere in v Ameriko mahne, izostane dohodnina itd., naj torej tudi s kmetskim posestnikom slabše ne ravnajo, 4. naj se odpisanje davka izvrši vsaj v treh mesecih, a ne Bog vedi kedaj. Bodo-li ti nasveti kmetskih poslancev obveljali ali ne, o tem bodem drugokrat poročal.

Navdušenost v Mariboru in veselje v Gornji Radgoni.

„Obečanje je ludomu (neumnežu) radost.“
Hrvatska prislovica.

Obečati komu, kar si poželi, to je prav lahko, toda obečanje izpolniti, mož-beseda biti, to pa je drugo, to

je težek dolg, ki možu poštenjaku ne da miru, dokler se ga ne reši. »Obečanje je težko dugovanje«, pravijo značajni črnogorski junaki. No itak nahaja se v sedanjem času, posebno med nami Slovenci množina lahko-vernežev, ki brez vsega predvarjanja na mah, do pike verujejo, kar njim kakí čudak glasno bobnja. Kam bolje, kakor podučevanju in svaritvam, postavim domačih duhovnikov, veruje oslepljeno ljudstvo v nekih hipih kakemu prekajenemu sleparju in puhlemu preroku, da mu spravi mesec, solnce in zvezde samo, ako si tega blaga poželi!

Kakor kužna bolezen, proti koji vsa sredstva čisto malo ali celo nič ne pomagajo, pride včasih v neke kraje tudi duševna slepota: vsaka podučivna beseda je badava; vse mirno in trezno pogovarjanje in podučevanje prav malo ali celo ničesar ne pomaga; dokler prevarjenim vsled prestane nevolje in težkega izkustva ne pade temna mrena raz oči.

Taka bolezen je ravno v sedanjem času preseljevanje v blaženo Ameriko. Kamor greš, na vsaki ulici v Mariboru, povsod je med prostim ljudstvom, zdaj že nekoliko tednov, samo govor o topli in zeleni Ameriki; o tamošnji lepoti, prijetnosti in obilnosti vsega, česar si srce poželi. Kje kak goljufni agent se pritepe, Bog te pita, od kod je prišel, govori neprestano kakor klopotec po laškem; brboče in klopoče piravo nemščino; žlabodra in motovili česko-hrvatsko-kranjske otrobe; ljudstvo pa ga kar v trumah obkoli, ga ves čas posluša in občuduje; zgrabi tu pa tam par besed, veruje mu vse in je za-se popolnoma prepričano: v Ameriki mora še kam bolje biti, kakor njim ta čuden »gospod« opisuje in hvali!

Vtegnil bi morebiti kdo poprašati: je-li mogoče, da tak blebetasti slepar vlovi koga na svoje limanice? Pa še koliko njih! Moški in ženske ne govorijo zdaj skoro nič drugega, le samo o Ameriki. Pravil nam je viničar: gg. župnika od Sv. Duha in Sv. Križa sta že odpotovala, pa le samo na ogled in prideta zopet nazaj. Magdalenski kaplan pa bodo v Ameriki ostali, in bili bi že tudi odšli, ali zdaj morajo še čakati do velike noči, kajti od cesarja še pismo ni nazaj prišlo. Sveti Oče, papež so namreč našemu cesarju pisali, naj Magdalenskega g. kapelana prestavijo v Ameriko — za kardinala; mašniké in tudi škofe že v Ameriki imajo, samo kardinala še nimajo itd. In to je, se ve, da vse živa resnica; saj je to uni tuji »gospod«, ki je »na placi« govoril, sam pravil; vsakemu se ve, da ni tega na glas povedal, ampak le svojim bolj zanesljivim prijateljem, pa pristavil je: zdaj še se o tem ne sme javno govoriti.

Podobno navdušenje je bilo v preteklem adventu semtertje tudi v Gornjeradgorskem okraju. Mi smo za volitev v ondašnji okr. zastop opominjali volilne može, naj dobro premislijo, komu da bodo na prihodnja tri leta poverili gospodarenje z okrajnim denarjem; tudi smo povdarjali, naj se v tej zadevi pogovorijo volilci z domačimi duhovniki, ki v svojih župnijah vsakega poedinega na tenko poznajo in vestno presoditi umejo. No bilo je vse zabadava, kajti Orehovski Bračko je povsod pravil in prerokoval: Ako bom jaz za »obmana« izvoljen, onda našemu »pecirku« ne bo »not« plačevati obečanih 20.000 gld. za železnico, ako pa ne bodem, bode se moralo plačati. Večini volilcev se je tako prerokovanje dopadlo in Bračkovi pristaši so s pomočjo mestjanov zmagali.

Da bi pa spoštovani bralci naši bliže spoznali, kako olikan in omikan je Orehovski gospod Bračko, razglasimo tukaj lastnoročno pismo tega pridnega učenca in zvestega oproda Šönererjevega in sicer od črke do črke, brez vsega dodatka, kajti »ptica spozna se po kljunu«. Glasi se njegovo pismo pa tako-le:

„Orehovci, dne 31. decembra 1892. Pošteni Gospodi!!! Še le dones na starega dan sim imel to veliko srečo vse te liste od 24. novembra do 22. dezembra prešteti. Ludje so res več govorili, kak je resen, to pa jaz tak dobro znan, da od vas nič čednega ino resničnega ne pride, zato se vendar nečemerim. Pa vi urednik slo. Gospoderja se vam nič sram ne zdi, ka vi telke dolge leta že zmenoj opravití imate, ali ste mi kaj škodovali? Ali vidite zdaj pale vašo strašno moč, gdo ste vi? — ali so to nej prav imenitni kmeti kerí so tak sučni, kterim nega glihe neti v celem štajarskem. Če bi gospoder teko lažnjivega čers mene nebi pisal, bi vendar ludje nebi tak sogorni bili. Povejte vi vašim černim oslon, kteri tote laži čers mene pišejo in bi me radi preganjali, da so mi zdaj, kak vsikdar le poštenje napravili, oni pa so že povsod padli svojoj velkoy pametnoj, — vi že veste koga jaz mislim — se so vam ednaki v perji „ptica pozna po perji“. To vam zdaj to prvo in to slednokrat pišen, naj vam bo za novo leto Bračko“.

Kaj ne, ljubi Slovenci, da vam je to mož vreden zaupanja, mož kakor nalašč za načelnika okraju? Ž.

Cerkvene zadeve.

Družba svetega Mohorja.

Zopet je prišel čas, ko je potrebno pristopiti k naši slavni družbi in odati letnino za prekornistne Mohorske knjige. Letos dobimo spet izvrstne in zanimive, namreč sledeče: Jeruzalemski romar, Življenja srečen pot, Kitajci in Japanci, Škodljive rastline, Večernice, Koledar; čvetele bodo s podobami.

Da se je družba sv. Mohorja tako lepo razcvetela, za to imajo največe zasluge duhovniki, kateri so vsako leto navdušeno, s krepkimi besedami ljudi k pristopu vabili; potem slavni odbor, kateri jo že štirideset let izvrstno in modro vodi, ne samo v korist, nego tudi v čast in ponos slov narodu; dalje pa tudi narjavni družbeni pisatelji. Največo zahvalo smo pa dolžni vsega-mogočnemu, kateri je dal družbi očevidno obilni blagoslov.

Čeravno pa šteje sedaj že čez 57 tisoč udov, vendar mislim, da do vrhunca še ni dospela. Veliko župnij se še nahaja po slov. domovini, katere imajo primeroma proti drugim še silno malo družbenikov. Želeti je torej, da bi čč. gg. dušni pastirji, kateri imajo največ upliva pri ljudstvu, tudi zanaprej se blagohotno trudili vsako leto več novih udov pridobiti. Res, da je to nekoliko težavna naloga, ker je treba ljudem večkrat s prav živo in gorečo besedo družbo priporočati ter jim natančno pojasnjevati veliko vrednost družbenih knjig, a ta požrtvovalni trud ni zastonj — saj vidimo, koliko koristi donajajo slov. ljudstvu v moralnem in gnotnem oziru.

Družba sv. Mohorja je brezdvomno do sedaj največ pripomogla k duševnemu razvitku Slovencev, posebno prostega naroda, in v večjem številu, ko se bodo tudi v prihodnje njene knjige med ljudstvo razširjale, hitreje bo napredovalo v toliko potrebni krščanski omiki. Ako pogledamo v »Imenik«, prepričamo se lahko iz števila Mohorjanov, v kateri župniji so ljudje na višji stopnji izobrazbe, napredka in narodne zavednosti — kar jim je v veliko čast — in v kateri so še duševno zaspani. Se ve, da pri tem se mora gledati na število prebivalcev vsake župnije.

Naj bi si pa tudi vsak družbenik prizadeval svoje sosede za družbo pridobiti; čeravno gre marsikateremu hudo za denar, posebno sedaj v zimskem času, vendar trdna volja vse ovire premaga. Trudimo se vsak po svojih močéh tako dolgo, da bo vsaka slovenska hiša imela Mohorske knjige. Mlad na, posebno odraščena, ima čedalje več veselja do berila. Skrbimo in prizadevajmo si, da jej, kolikor mogoče, veliko dobrega berila v roke spravimo; v prvi vrsti npravno pisane knjige, kakor so

Mohorske, potem pa tudi v katoliškem duhu uredovane časopise. S kakoršnjim berilom se bode bavila, takega mišljenja se bode tudi navzela: katoliškega ali pa brezverskega. Največo pozornost bi morali obračati na mladino, da je ne okuži liberalni duh sveta.

Bolj, ko se bo izobrazila na podlagi verskih načel, manj bo nerodnosti in hudobij — v boljšem položaju bo npravno življenje.

V prospah katoliške in narodne zavesti je pa potrebno tudi dobre časopise med ljudstvo širiti. V ta namen naj bi domoljubi duhovskega in svetnega stanú v vsaki župniji vstanovili bralno društvo, to pa z malo letnino, n. pr. 60 kr., da lahko vsak pristopi, tudi siromak. Ljudje so sicer željni berila, vendar na to vsak gleda, da se za malo ceno dobi. Ako duhovnikom ali učiteljem ne dostaje časa za poslovanje pri bralnih društvih, pa lahko cerkovnik ali organist skrbi za red pri čitanji in izposojevanji listov in knjig. Želeli bi pa nekoliko več pogumne vstrajnosti, ne da bi danes navdušeno začeli, jutri pa že — sramotno zaspali. Res, da so povsod razne ovire in nasprotovanja, pa ne bodimo malosrčni, le v dobri volji krepko naprej! D—č.

Svečanost Lurške Matere Božje v frančiškanski cerkvi v Mariboru.

Sv. oče papež Leon XIII. so redu sv. Frančiška privolili lastno sv. mašo o prikazni Matere Božje v Lurdu na Francoskem. Ta sv. maša bode slovesno prihodnjo soboto t. j. 11. februvarija prvič v čast Lurške Matere Božje ob 6. uri. Po slovesni sv. maši bode pridiga o Lurški Materi Božji v slovenskem in na večer ob 6. uri v nemškem jeziku. Pridigovalo bodeta dva imenitna lurška romarja in velika častiveca Lurške Matere Božje v Mariboru. Vsi Marijini otroci in častiveci Lurške Matere Božje so k tej slovesnosti povabljeni. »Stori mi to veselje in pridi k meni«, je rekla Mati Božja Benardiki, »in jaz te bom storila srečno ne sicer na tem, ampak na vsem svetu!«

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Sv. Ilj pri Šaleku 9 fl. 25 kr., Sv. Benedikt v Slov. gor. 10 fl. 40 kr., Makole 40 fl., Sv. Marjeta na Pesnici 5 fl., Sv. Ana na Krembergu 14 fl. 30 kr., Vuzenice 2 fl., Vitanje 10 fl. 20 kr., Dobrna 5 fl., Dramlje 6 fl. 33 kr., Leskovec 2 fl.

Gospodarske stvari.

Ščavniško sadjarsko društvo ima v nedeljo, dne 12. februvarja 1893. l. popoldne ob treh pri gosp. Alciziju Kreftu v Očeslavcih redni občni zbor s sledečim vspreedom: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo blagajnika. 3. Predavanje potovalnega učitelja g. Iv. Beleja. 4. Volitev novega odbora. 5. Pogovor o razdelitvi drevces med društvenike. Po zborovanju veselica s petjem in godbo! K obilnej udeležbi vabi Odbor.

Ptičice po zimi.

Nenavadno huda zima nas letos stiska. Ker je v jeseni malo deževalo, posušili so se studenci in potoki, da marsikje primanjkuje potrebne vode za ljudi in živalino. To pa lahko, saj hoče, kar je ostalo še vode, popolnoma stisniti mraz. Časopisi poročajo iz raznih krajev o nenavadnem letošnjem mrazu. V pogorskih krajih kjer nam v najhujšej zimi kaže 15 stopinj pod črto po R⁰ toplomeru, držalo se je letos precej dolgo 16 stopinj, enkrat celo 18⁰. To, kakor rečeno, je pri nas maloke-

daj. Ali še hujše je bilo v drugih krajih, posebno ob velicah rekah, kjer je mraz navadno hujši, skrčilo se je živo srebro od 22—24, v Celovcu enkrat celo do 30⁰ pod ničlo. Iz kratka, povsod so stari ljudje pravili, da ne pomnijo že dolgo takšne zime.

Če je takšna zima že jako mučna za ljudi, posebno revne, če nenavaden mraz sili nam v hleve k živini, v kleti itd., kako pa je takrat za ljube ptičice, človeka najljubše prijateljice? Celo poletje so nas razveseljevale z ljubkim pevanjem, kmetu so preganjale škodljivi mrčes s sadnega drevja, njiv, travnikov, v hosti itd., sedaj pa jim je vse zamrznilo, da ne morejo do živeža. Če že ena nadloga — mraz — nas tako hudo tare, kako pa je ptičem, katere stiska še druga hujša, namreč glad. Mili Bog, gotovo jih dosti obnemore in in pomrje, kajti mraz od 24 stopinj pod ničlo je že dosti močen, da ptič na prostem zraku pade in od mraza pogine.

Zato pa se v takšnej sili ptice rade zatekajo k človeku v stanovanje, pod streho, v skednje, svigli itd. Ondi se še najde nekoliko zavetja pred mrzlim vetrom, pa tudi še morda dobi kakšno zrnice od žita, trave ali družega plevela, kar jim jako dobro služi vsaj nekoliko potolažiti lačen želodček. Kaj naj pa tedaj stori pamenten kmet? Ali naj pusti — kakor žal, da se mnogokrat zgodi, — da malopridni dečaki lovijo uboge ptiče v tičnice in zanjke, bodi-si da jih podavijo, ali pa imajo v kletkah za kratek čas, kjer tice prej ali slej poginejo? Ne, pamenten kmet tega ne sme trpeti, temuč domisli se, koliko so mu ptice po letu koristile, kako ga dostikrat vedrile v otožnih urah z veselim petjem itd. Zato prepove loviti ptičev pri svoji hiši, še celo mačko kaznuje, ako jo zasači na ptičjem lovu. Še več, on poišče in vskrati nekoliko bolj medlega zrnja, da ob najhujšem mrazu zraven drugih svojih domačih živalij nakrmi tudi drobne tičke, enako, kakor se dostikrat zraven domače družine nasiti ptuj popotnik ali reven bravač. Tudi ptičke so namreč božje stvarice in če je po enej strani greh jih trpinčiti, je po drugej dobro delo jih v sili preživljati.

Še posebej pa so, kakor rečeno, ptice kmetu ne- ločljive tovaršice. V spomladi ga spremljajo na njivi, kadar seje, po letu ga s petjem vabijo v hladno senco, kadar je ves utrujen in pôten, v jeseni mu spet sledijo, kadar spravlja pridelke. Preživljajo se same — s čemer, še enkrat rečeno, kmetu največ koristijo — le po zimi tedaj pridejo h kmetu prosit. Ne odganjajmo jih takrat, temuč vabimo jih k hišam, da bodo tudi po letu rade pri nas ostale. Če bomo tako ohranili in zaredili dosti ptičev, ne bodo mogli našim pridelkom škodovati celi roji požrešnega mrčesa, kajti vsaj enega sovražnika kmetu — mrčes — bodo toraj odgnale nam ptice.

Pohorski.

Sejmovi. Dne 10. februvarija v Št. Juriji pri Celji. Dne 13. februvarija v Gomilici in v Vidmu. Dne 14. februvarija v Mariboru, na Ponikvi, v Brežicah, v Žalci, v Sevnici in v Račji. Dne 15. februvarija v Arveži in dne 16. februvarija v Bučah ter dne 18. februvarija v Vuzenici.

Dopisi.

Iz Trbovelj. (Občinske zadeve.) Na god sv. Antona, dne 17. prosinca se je občinska pisarna od »Škrata« v kaplanijo prestavila. Škrat je naslov krème prejšnjega župana, gospod Janeza Logarja; pod streho te krème je bila mnogo let občinska pisarna, kar je ravno marsikateri pritožbi povod dalo. Zdaj je pisarna

začasno v kaplaniji blizu cerkve. Pol kaplanije sliši cerkvi, pol pa občini; v občinskem delu zgoraj stanuje prvi gosp. kaplan, spodej je dolgasta soba, v kateri so se dosihmal občinske seje vršile, od 17. prosinca pa je v tej sobi tudi pisarna. Soba je premajhna za velikanško občino Trboveljsko, katera šteje po zadnjem štetju 8447 prebivalcev. Občina že kupuje prostor za novo občinsko hišo na najlepši legi v Trboveljski vasi. V nekotikih letih bo stala nova občinska hiša, katera bo za več rečij služila. Zvunaj kaplanije visi zdaj občinska tabla z nemškimi in slovenskimi napisom: Gemeindeamt Trifail — občinstvo Trbovsko nepravilen slovenski napis se bode menda sčasoma pravilnemu umaknil. Občinska tabla na kaplaniji je zdaj očiten spomin zmage konservativne, narodne stranke pri občinski volitvi dne 13. decembra 1892 in uzrok veselja vseh zdravomislečih občanov, ob enem pa tudi močen klic, bolj in bolj še buditi versko narodno zavest, dokler ne bo zadnji Trbovčan prebujen. — V drugi številki »Slov. Gosp.« t. l. je bil v dopisu iz Trbovelj izpuščen gosp. Viktor Gatti, učitelj v Hrastniku, kateri je bil tudi volil z nemško liberalno stranko. Upamo vsi, da bo novi občinski zastop delal vspešno za vsestranski blagor občine in odpravil zlasti eno kričečo napako, nad katero se vsi blage volje ljudje spodtikajo, razgnal bode namreč koruznike, ali v divjem zakonu živeče nesrečneže. Pogum velja!

Iz Brežic. (Raznoterosti.) Sneg in mraz, mraz in sneg! A vem, da to za blagohotnega bralca ali kako ljubeznjivo bralko ni nič novega, temveč nekaj vsakdanjega, radi tega ne bom poročal, do katere stopinje so vpadli toplomerji tudi ne, koliko vrabcev in druge take zverine je že zmrznilo, ali nekaj precej neverjetnega, nekaj, kar komaj starci pomnijo. Naša Sava, katera je vendar precej topla reka, ne samo radi svojega južnega doma, temveč radi svojih toplih pritokov je zamrznila in celo daleč. Sicer to ni gladek led, na katerem bi naša deca podplate trgala, temuč valovita planota, iz katere štrlijo strmi hribi — pravi snežniki, fantastične podobe, katere bi zelo zanimalo kakega navdušenega mitologa, ker našel bi marsikaterega starega boga ali boginjo itd. Se ve, da je zveza s Kranjci celo ustavljena, kar je tudi največ krivo, da so obiskali zadnjo zabavo t. j. 22. januarija v naši čitalnici le Brežiški Slovenci. Ker so odpadle dolžnosti do gostov, lahko smo malo pregledali in premislili Brežiške razmere gledé na narodnost. Probujenosti še je pri nas jako malo, saj še na ulici sliši navadno le po mnenju nekaterih edino le zveličavna nemščina. V uradniških, učiteljskih in obrtniškkih krogih še drži vse na nemško stran, se ve, da z nekaterimi zelo častnimi izjemami. In kaj je temu krivo? Miroljubnost Slovencev, fanatično napenjanje nasprotnikov. Nekateri še voljno nosijo sramotni svoj jarem nemčurstva, naloženega jim od »malo višjih« — rojenih Slovencev, zdajnih velikih Nemcev. Ali upamo, da se bode to kmalu zboljšalo, da bodo Brežice to, kar prav za prav tako so, a kar hočejo nasprotniki svetu prikriti — prijazno slovensko mesto. To upanje je tembolj opravičeno, ker so na Dunaju zavrgli prošnjo za nemško šolo v Brežicah. Razvideli so, da je dosti premalo nemških in celo posilnemških otrok ter da bi v to zaželeno šolo zvalili in potisnili največ slovenskih otrok. To novico so zvedeli Nemci v zadnji seji okr. šolskega sveta. A to še ni bilo dovolje neprijetnosti, še ena je prišla, menda zato, ker ni bilo gosp. barona pri seji, kateri je bil zadržan radi slovestnosti povodom gostije v presvitli cesarske hiši, ker on je tam po lastnem mnenju neobhodno potreben. Grajal se je surovo postopanje proti gospodu J. Cvirnu, bivšemu tukajšnjemu podučitelju, kateremu se je služba vzela samo radi tega, ker je bil kot iskren Slovenec trn v nemških

petah. A pustimo to! Našo čitalnico je zadel hud udarec, ker pobrala je smrt njenega podpredsednika č. g. Kuneja, Dobovskega župnika. Skazali smo mu zadnjo čast, ker položili smo krasen venec na rakev ter se vdeležili osebno pogreba.

Iz Kostrivnice. Dopisi iz našega kraja so pač menda bele vrane, in lahko bi si mislil slovenski svet, da spimo pod Bočem spanje pravičnega. Res je, da je narodno življenje v naši župniji še nekako v plenica, da se je začelo še le probujati, pa trdno upam, da se bo v kratkem popolnoma prebudilo. Prvi korak je že storjen: pred dvema letoma ustanovilo se je po prizadevanji č. g. župnika V. Seliča »bralno društvo«, ki ima pred vsem ta namen, da vzbudi v srcih mlajšega roda veselje do čitanja podučljivih knjig in časnikov, iz katerih bi naj zajemal ljubezen do svojega materne jezika in do naroda slovenskega splôh. Se vé, da je le malo število vrlih mladeničev do zdaj vstrajalo pri tem, za narodno prebujenje naše okolice preimenitnem društvu; vendar trdno pričakujemo, da pristopi v kratkem še mnogo drugih, za narodno stvar vnetih mladeničev k našemu društvu. V dosego tega namena bode se prvo letošnje zborovanje vršilo, v nedeljo dne 12. t. m. v šolskih prostorih. Vdeležite se tega zbora vsi, katerim še bije srce za narod slovenski; pokažite z mnogobrojnim pristopom k našemu društvu, da se zavedate svojega rodú in jezika. Ali bi se ne morali sramovati, ako pogledamo v bližnjo okolico, ki se je že davno prebudila iz narodnega spanja ter začelo veselo slovensko življenje? Skrbimo, da homo v tem oziru kmalo na takó dobrem glasu, kakor sta narodno Šmarije in Slatina! Torej na svidenje v nedeljo dne 12. svečana!

Od Sv. Trojica v Slov. gor. (Spomin.) Tužno so zopet doneli zvonovi raz zvonikov sv. trojiške cerkve, ter župljanom naznanjali, da je bela žena svojo žrtev tirjala. Po dolgotrajni bolezni je v soboto zaran supruga tukajšnjega zdravnika g. Ryzienski umrla. Zgubil je na njej sprog blago ženo, otroci dobro mater, posebno pa siromaki svojo veliko dobrotnico. Pri rajni je bil vsak siromak vlišan in po mogočnosti obdarovan. Kako priljubljena da je ranjka bila, kazal je v ponedeljek nje sprevod. Obilo ljudstva se je zbralo, da skaže milej gospej zadnjo čast. Blag njej spomin!

Iz Slov. goric. (Marsikaj.) Kakor čujemo, imajo pri Sv. Lenartu smolo z vodotokom po trgu, ker so bojda mislili vodó na breg napeljati, a jim ne gré tako. Gospod, ki ima vse postave v mezinu leve noge, mislil je napeti okrajni zastop, da bi k temu hvalevrednemu početu pripomogel lepo svotico. Seveda to bi bilo prijetno, kaj baš ne, ljubi nemškutarji, da bi slovenski korenjaki oni znesek, ki so si ga privarčevali, vtaknili v ono dolgo luknjo, ki njim ni nič k pridu? Ako bi se vklonili naši možje, bi bržčas tako zrovali, da bi voda šla na breg, in bi ne bilo potreba v spomladu poprave, ki bi bila prisilila naše može k doplačevanju onega vodovoda. Pač škoda, da imate vi ljubeznivi strijci oblasti pometati z denarjem ubogega slovenskega kmeta! — Ker je okrajni zastopnik Graške zavarovalnice pri Sv. Lenartu umrl, so v Gradci to »častno« službo podarili istemu gospodu, naj si vsaj enmalo s tem opomore, kajti za »pod palec« tudi ni v mezinu nič. — Lani smo v »Mariboržanki« brali ljubeznivi dopis iz Drvanja, v katerem ometajo g. D. Čolnika in smešijo sv. Cirila in Metodija. Pravi pa se, da je oni dopis bržčas skoval človek, ki se je večkrat pri Čoluiku napil in najedel. Kaj treba oponašati nekdanjost? Čolnik je bil in ostane človekoljub on dá tudi, če je treba, zadnji vinar za uboge Slovence. — Družba sv. Mohorja se vam ljubi Slovenci zopet ponuja, knjige njene naj bi ne manjkale v nijedni hiši Slovenca; s tem bi marsikaj

hudobnega izostalo, ako bi imeli še večje veselje do knjig družbe sv. Mohorja ter bi rajši ob nedeljah iz njih kaj koristnega brali za sedanje in večno življenje. Izlasti se obračam do slovenskih mladeničev, v obilnem številu pristopajte letos k sloviti družbi sv. Mohorja, ker ona za vas letos skrbi in vam na mizo postavlja tečno hrano, lep molitvenik: »Življenja srečen pot«, ki so ga spisali nekdanji knezovladika Lavantinske vladikovine A. M. Slomšek, jeden vaših največjih prijateljev, ljubi slovensko krščanski mladeniči. Zato bi bilo dobro, da se v imenik zapišejo po vrsti najpopred odličnjaki, potem moži, žene, mladeniči in dekleta. Iz tega bi se spoznalo, kateri stan je pri družbi sv. Mohorja najbolj zastopan. Dragi mladeniči, ne delajte si sramote, podpirajte našo slovito družbo tudi s tem, da boste mnogobrojno pristopali pod njeno krilo. V to Bog pomagaj in sv. Mohor in Fortunat!

—k—

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Iz stalne večine v državnem zboru ni nič: v soboto večer so dobili trije večji klubi načrt za-njo v roke, toda klub nemške levice ga je zavrnil še isto večer, klub konservativcev pa drugo jutro, samo klub poljskih poslancev ni mu kaj ugavarjal. In resnica, gg. poslanci bi le slepo miš lovili, ko bi stopili v tako večino, v kateri bi se odrekli svojim načelom ter prisegli le na načela vlade! — Grof Taaffe vesla, kakor se vidi iz načrta za stalno večino, sedaj veselo na morje liberalizma, kdo hoče za njim? — Nemška levica, toda brez njega. — V državnem zboru se nadaljuje posvetovanje o proračunu za naučno ministerstvo, toda človek vidi, da je gg. poslancem vsa razprava malo manj, kakor zabava, na katero človek pride — zavoljo lepšega, ne zavoljo nje same.

Štajarsko. Da je »stalna večina« mrtva, predno se je rodila, tega so menda najbolj veseli nemški nacionalci v Gradci, kajti vlada njih ni povabila va-njo in kaj bi bila država brez njih, brez samonemških kričočev? — Ker se po pravici sodi, da razpusti vlada prej ali slej državni zbor, zato se ta mlada stranka pripravljala že sedaj na volitve in skorej gotovo je, da zmagajo nje možje povsod po mestih in trgih, more biti še tudi kje na kmetih, ne pa v veleposestvu. Tu so še stari liberalci na krmilu.

Koroško. V Celovci je imela podružnica šulver-eina v nedeljo veliko zabavo in hvali se, da odpade iz nje za šulverein lepa vsota denarja. Pri tej zabavi so bili tudi možje, katerim je v varstvu pravica, tudi za slov. ljudstvo, zoper katero nemški šulverein dela. — Umril je koncem januarja dr. Matej Lutman, vrl duhovnik in delaven rodoljub, pa dovolj nesrečen v svojem življenji!

Kranjsko. Vodja deželne vlade, baron Hein, obiskuje sedaj srednje in ljudske šole v Ljubljani in se mu vidi, da so mu nemške jako na srci. — »Vzajemno podporno društvo« v Ljubljani ima v »napredni stranki« silne nasprotnike ter je njim v društvu vse črno, odeduško. No, upajmo, da se jim pokaže društvo v dejanji bolje, kakor si ga malajo v svoji strasti!

Primorsko. V mestnem zastopu v Gorici ne vidijo nobene potrebe za kako slov. ljudsko šolo, zato pa tudi ne dovolijo za-njo niti vinarja. Kaj stori sedaj vlada? — Slov. pevska društva okoli Trsta so v tem času jako marljiva in je prav tako. Ker ljudje hrepenijo

po zabavi, bolje, da jim ustreže v tem domače društvo, kakor pa tuje, laško.

Hrvaško. »Matici Hrvatski« je bila lani sreča mila ter je imela toliko udov, da jej ni ostala nobena knjiga v omari. Med nje udi najde človek tudi lepo število slov. rodoljubov. — Sabor se deluje, ali izve se o njem le malo, ker Hrvatje z njim niso zadovoljni, Madjari pa vidijo v njem svojo »pokorno slugo« in kdo še govori o takem?

Ogersko. Ker je ogerska vlada izgola madjarska, ki pozna le Ogre, druge narode pa zatira, zato se ti sedaj že pogovarjajo, kako bi bilo mogoče odbiti madjarsko silo od sebe. Spomladi bode neki na Dunaji shod zastopnikov nemadjarskih ljudstev, ki vzdihujejo pod madjarsko silo. Če bode le resnica! — Minister Weckerle je bil več dni na Dunaji in Madjari jemljejo mu to za zlo, češ, da se uklanja preveč »tajni sapi«, ki veje na Dunaji. To je drzna beseda.

Vunanje države.

Rim. Za slovesnosti pri sv. očetu dne 19. febru-varijska se delajo velike priprave, posebno od tujih držav. Nemški cesar, turski sultan in več drugih vladarjev pošlje posebne poslance k tej slovesnosti.

Italija. Zavoljo goljufij pri »banca Romana« je v Rimu sedaj že več liberalnih mogotcev pod ključi. Prav je, da se goljufija kaznuje, toda ljubi Bog, kaj bi vam bilo dela, ko bi se v Italiji vsi pozaprli, katerih se je prijelo krivično blagó! Ne samo pri poslancih v državni hiši, tudi drugod, še višje se drži ljudij krivično blagó.

Francija. Sodnija je izpoznala, da poslanci, ki so glasovali za panamsko društvo za denar, niso ravnali lepó, ali sodnija nima pravice do njih, ker so državni poslanci: taki neki niso odgovorni, če in zakaj da dajo svoj glas takó. No lepa ta razsodba ni, da-si je po črki postave mogoča! — Zaprli so juda Gerina, ker so mu prišli na sled velicim goljufijam. Za denar je delal celo zoper jude, svoje rojake, v listu »Libre parole«.

Belgija. Vlada je izdelala načrt postave, po kateri se ljudstvo ne sme zbirati okoli drž. zbornice ali okoli kraljeve palače: tako ne bode več mogoče delalcem pritiskati na poslance, da se potegnejo za-nje, če jih tudi ni volja.

Anglija. Francoski jud Hertz biva v Londonu in se dela, kakor da je Bog zna, kako bolan, samo da mu ni treba v domovino pred sodnijo. Tam ga čaka sodba, da je »iztisnil« 3½ milj. iz juda Reinach, preteč mu s tožbo, ako mu ne da toliko denarja. Čudno je, da angleška vlada trpi tako hlimbo!

Nemčija. Kakor je znano, vzel je nemški cesar leta 1870 francoski državi dve lepi deželi, Alzasijo in Lorenijo. Doslej še ti prebivalci niso bili nič kaj radi pod »nemško havbo«, sedaj pa se pravi, da so se nje navadili in torej ne škilijo več nazaj, v francosko republiko; saj pa tam skorej ni veselja več za poštenega človeka. — Na Bavarskem napravljajo si po občinah knjižnice, v katerih dobi lahko vsakdo bukev za branje. Če bodo le-te tudi vselej dobre!

Rusija. Carevič Konstantin je prišel iz Berolina jako »dobre volje« domov; pravi se, da si ti veliki državni poslej ne bote več nasprotnici, ker ni uzroka za to. — Po tem takem iz francosko-ruske zveze ni nič in tudi rusko brodovje, vojaške ladije, ne pride spomladi na francosko obrežje. Doslej se je mislilo, vsaj pri Francozih, da je ona zveza že gotova.

Bolgarija. V grški državi velja postava, da dobi tujec državljansko pravico, ako služi več let v tamonjski vojski. V Bolgariji pa živi več ljudij, ki so to sto-

rili in ti se branijo sedaj vojaške službe v domači državi, češ, da so Grki. Bolgarska vlada pa jim ne pripozna tega in jih sili v vojaško suknjo. Za to ima pač pravico.

Srbija. Kakor brž odpravi skupščina, drž. zbor, postavo, ki ne dovoli kraljici Nataliji živeti v Belgradu, povrne se kraljica v glavno mesto, h kralju Aleksandru. Ali pa pride tudi Milan? Potreba za-nj ni v Belemgradu.

Turčija. Kolikor se sodi, ne tirja ruska vlada vojne odškodnine od turske vlade z vso silo, najbolj zato ne, ker upa, da sultan ostane, tudi ob času kake vojske, ruski vladi prijazen. Do vojske pa pride celo lahko, kajti na Rusijo preži več volkov, najmanj v njih vrsti niso Angleži. — Na otoku Zante je bil velik potres in je več vasij popolnem podrtih.

Za poduk in kratek čas.

Miserere.

Iz češčine preložil J. Sattler.

II.

Čez kake tri ure dospel je skrivnostni ta človek, katerega so imeli za blaznega v opatiji, do onega mesta, kjer so se dvigale črne, turbne razvaline samostana, idoč vedno proti vodi kraj potoka, katerega je omenil pastir v svojej povesti.

Dež je prenehal. Oblaki so plavali naglo mimo v črnih, dolgih vrstah, na katerih-robu se je včasi zalesketal medel žarek blede migljajoče luči. Veter se je upiral v silne stebre in vzpenjal po zapuščenih shodih, kakor da bi stokal.

Vendar ni bilo tu nič nadprirodnega, nič čudovitega, kar bi moglo razvneti domišljijo.

Popotniku našemu bili so popolnoma znani ti šumni glasovi; saj je bil mnogokrat brez strehe; spal je več ko jedno noč pod podrtinami zapuščenega stolpa, ali v kakem samotnem gradu. Kolikokrat se je upiral viharju na neskončno dolgem svojem potovanju!

Kaplje so kapljale skozi pokline golih obokov in padale na kamene plošče z jednozvočnim odmevom, kakor krehajoče nihalo urno; sove so skovikale skrite pod kameno stehico v oboku zidnem, kjer je do zdaj stal kip; žabe so regljale in kuščarice, prebujene iz spanja zbok ropotajoče nevihte, pomaljale so grde svoje glave iz lukenj, v katerih so spale; ali so pa tekale med travo in kopinjem, rastočim ob vzožju altarjev in v zavezi kamenih gomil, iz katerih je bil tlak cerkveni.

Vsi ti neznani in čelavni glasovi so v nočni samoti doneli razločno na uho popotnikovo, ki je sedeč na odkrhanem spomeniku grobnem nestrpno pričakoval ure, kadar se začne to čudo.

Minol je trenotek za trenotkom; ali ničesar ni bilo slišati; sto in sto onih zmedenih zvokov je donelo, spletali so se v jednomer na tisočere načine, ... pa vedno z jednako donečim odmevom.

»Morda me je ukanil!« mislil si je skladalec.

Ali ta hip se začuje nov glas. Bil je to zvok na tem mestu nerazumen, podoben glasu ure, ki se sliši nekoliko sekund, predno bije, ... glas obračajočih se koles, napenjaajočih se strun, ... zvok stroja, ki odmeva votlo, kadar se pripravlja, da bi uporabljal svoje skrivne, mehanične sile ... in potem, ... potem zadoni glas zvona ... dvakrat, ... trikrat ... do jedenajstkrat ...

V porušeni in zapuščeni cerkvi pa ni bilo ne zvona, ne ure, še zvonika ne ...

V vzduhu je še odmeval poslednji glas zvona ...

kar se začnejo osvetljevati sami od sebe granitni baldakini, pokrivajoči rezbarska dela, marmorne stopnice altarjev, kamene plošče gotskih polobokov, stebri, ... tla ... oboki, in vsa notrina, ne da bi se videla kaka sveča, svetilka ali bakla, ki bi svetila tako nenavadno.

Zdelo se je, da se bliža kostjak, in da prihaja iz njegovih sinje bledih kostij ta fosforična luč, ki je plapolala in migljala skozi temo, kakor višnjelkast pošastno švigajoč plamen ...

Dozdevalo se je, da se oživlja vse; vendar je bilo to življenje podobno električnemu gibanju, katero zapaziš v krčevitem drgetanju, predno nastopi smrt ...

Kamenje se je kopičilo na kamenje; ... altar, čegar razsuti ostanki so ležali prej razmetani okrog, dvignil se je neporušen, kakor bi ga bil izdletvil ravnokar umetnik; in z altarjem vred so se vzdignile razdejane kapelice, podrti stebri in razpadli oboki.

Ko je cerkev že stala v vsej krasoti, začuje se hipno slab, oddaljen akord, združen z globokimi glasovi, kakor bi prihajali iz zemlje, ... ki so doneli čim dalje bolj krepko in razločno.

Popotniku začne upadati srce, ... vendar je strast premagala bojazen in ga vzpodbodla, da je vstal z gome, na kateri je sedel do zdaj, in se nagnil čez rob prepada, po katerem se je v brezdno valil slap neprestano in pošastno hrumeč.

Lasje se mu zježijo groze.

Zapazil je, da vzhajajo okostnice, zavite v halje, pokrite s kukulicami, izpod katerih so se videle brezmesne, suhe čeljusti, beli zobje in strahovito odurne, črne globine očesne. Bili so to kostjaki menihov, katere so vrgli lupežniki v brezdno, ko so razdejali cerkev.

Iz prepada so drapali kvisku. Poprijemajoč se skalnatih grebenov z dolgimi prsti svojih koščenen rok plazili so ga do roba in pevali z globokim, grobnim glasom, v katerem se je izraževala razrivajoča boleost, psalma Davidovega prvi verz:

»Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam Tuam!« (Milosten mi bodi, o Bog, po veliki dobroti svoje). (Konec prih.)

Smešnica. »Dajte«, reče ženica pri peku, »dajte mi za dva krajcarja žemljo!« »Ne«, odvrne ji pek, ne, mati, po novem se pravi vinar!« »Kaj?« čudi se mu na to ženica, »kaj vinar, ne več žemlja?«

Razne stvari.

(Državni zbor.) V torek je bila seja v drž. zboru ter je v njej posl. Fr. Robič govoril o sedanjih razmerah ljudske šole sploh in še posebej po slov. deželah. Govor so gg. poslanci vsprejeli s pohvalo ter ga mi priobčimo, brž ko ga dobimo v zapisniku drž. zbora.

(Odlikovanje.) Gg. Fran Horák, profesor na c. kr. gimnaziji v Mariboru in Anton Pischek, profesor na c. kr. gimnaziji v Celji, prestopila sta v osmi razred, kakor je pri c. kr. službah v navadi.

(Olepševanje mesta.) Kakor v večih mestih, tako imamo tudi v Mariboru »društvo za olepšanje mesta«. Iz poročila tega društva, ki dela v resnici za mesto in je torej vredno podpore, povzamemo, da je lani prejelo 5778 gld. imelo dohodkov, stroškov pa 5230 gld. Premoženja pa še ima 7230 gld. in 78 kr. Čč. duhovščina ni zadnja pri podpiranju tega društva.

(Bogoslovje.) Slavnost sv. očeta Leona XIII. v kogoslovji v Mariboru je bila na svečnico jako lepa in so govorili, petje ter igranje na citrah kazali, da se g. bogoslovci pečajo temeljito z vedami pa tudi v umet-

nostih, primernih za njih prihodnje delovanje. Mil. knez in škof so jim to tudi priznali v zgovornih besedah ter jim za daljše delovanje podelili sv. blagoslov višjega pastirja.

(Izseljevanje.) V ponedeljek, dne 13. februarja odpelje se kacic 130 oseb iz okolice Mariborske v Ameriko, da si poišče bolje, hvaležnišo domovino. Mi jim jo privoščimo, toda nimamo toliko domišljije, da jim njo obljubimo za gotovo.

(Katoliško polit. društvo v Konjicah) priredi v poslavljeno škofje petdesetletnice sv. očeta papeža Leona XIII. prvo postno nedeljo, dne 19. februarja t. l. ob treh popoldne v društvenih prostorih slovesen zbor. K obilni udeležbi vabi vse svoje ude in po njih vpeljane goste. Odbor.

(Narodna čitalnica) v Ptuiju izvolila je za 30. društveno leto 1893 sledeče gospode: predsednikom A. Gregorič, podpredsednikom Ivana Langerholz, blagajnikom dr. Antona Brumen, tajnikom Rudolfa Sigl in odbornikom dr. Josipa Čuček, Antona Klobučar, Luka Kunstek, Simona Ožgan, dr. Jakoba Ploj, o. Alfonsa Svet in Josipa Zelenik, ter namestnikom Marka Pavlinič, Martina Muršec, o. Konrada Stazinski in Ivana Kavkler.

(Pesji zapor.) C. kr. okr. glavarstvo na Ptuiju je zapovedalo, da se morajo vsi psovi držati trdo doma v občinah: Velika nedelja, Sodinci, Vičanci, Bratonečici, Podgorci, Cvetkovci, Sv. Marijeta in Zamošani. Uzrok je, ker se je klatil ondi stekel pes in se je bati, da jih postane več steklih.

(Dijaški kuhinji v Mariboru) so darovali gg.: Tomaž Pušnjak, nadučitelj v Cvenu pri Ljutomeru in kmetje na Gorjem Krepji 7 fl., Marko Črnko, vikar na Ptuiju in Andrej Keček, kaplan v Laskovci, po 6 fl.; Franc Murkovič, župnik pri Sv. Barbari v Halozah 3 fl. in Jožef Kralj, župnik pri Mariji D. v Puščavi 2 fl. Bog plati!

(Spomenico) škofa A. M. Slomška v slov. čitalnici v Mariboru, dne 2. februarja, hvali »Slov. Narod« za prelepo tako gledé na petje, kakor na slavnostni govor. V nedeljo in v torek priredi še ista čitalnica svojim udom venček in navadno zabavo.

(Za družbo duhovnikov) so meseca januarja vplačali čč. gg.: Keček 32 fl. (ustn. dopl.), Rostaher 12 fl. (ustn. dopl.), Ogrizek, Pernat, Pivec po 11 fl., Kukovič Fr. 5 fl. (letn. plč. do l. 1897), Prešern in Veiksl po 4 fl., Osenjak 3 fl., Tomažič, Flek, Šuta, Heržič, Novak po 2 fl., Vreže, Šijanec, Tamše, Vraz Ant., Brglez. Dupelnik, Frece, Gaberc po 1 fl.

(Je-li to mogoče?) V Ločah so baje priredili velik ples v šolskih sobah cesar Franc Jožefove javne

ljudske šole. Prireditelji so se neki hvalili, da jim je okrajni šolski svet v Konjicah to dovolil. Je-li to verjetno?

(Požar.) V torek, dne 31. januarja, je pogorelo Karlu Kreftu, posestniku v Biserjanah, župnije Sv. Jurija ob Ščavnici, dopoldne gospodarsko poslopje. Škode ima pri 2200 fl., bil je zavarovan. — V noči 5. februarja pa je zgorela delavnica A. Jelek, kleparja v Mariboru. Škode je njemu za 1000 fl. Požarna bramba pa je v tem tudi škode trpela, ker so se ji razpočile cevi.

(Živinoreja.) Deželni odbor v Gradci razpisuje službo okr. živinozdravnika v Konjicah. Služba pa se mu odaje sedaj le za čas.

(Svečanost.) Pri čč šolskih sestrah v Mariboru se vrši velika svečanost na čast sv. očetu Leonu XIII. dne 9., 12. in 14. februarja. Na vsopredu je petje in igra »Roza Tannenburška«.

(Šolski sklep.) Na srednjih šolah v Mariboru, Celji in Ptuiju se sklene prvo polletje v soboto dne 11. in začne se drugo v sredo, dne 15. februarja; letos imajo po takem dijaki v resnici počitnice »o pustu.«

(Priznanje.) Minister za uk in bogočastje je izrekel častno priznanje g. J. Rannerju, c. kr. okrajnemu nadzorniku ljudskih šol na Ptuiju, za njegovo dolgoletno delovanje ter je dovolil, da se mu 300 gl. poslej izplačuje za »osebno priklado«.

(Nemškutarji) v Celji ne morejo strpiti, da je okrajni zastop v zadnji dobi z vso skrbjo, pa tudi z vso vestjo deloval, v tem pa še je celo prihranil denarja — nekaj, česar poprej človek ni niti slišal, niti bral, če ne v »Vahterici«. Sedaj pa le-ta tudi strastno ropoče zoper slov. može, ki so bili toliko pošteni, da so delali za koristi okraja, ne pa za svoje žepe.

(Nesreča.) V premogovih jamah pri Škalah unel se je v ponedeljek dne 30. januarja plin in je v tem ubilo štiri rudarje, deset pa ranilo. Eden delavec se še pogreša, najbrž je obležal v rovu.

(Laško vino.) V zadnjem četrtletju se je laškega vina pripeljalo v Trst 297.187 hl in na Reko z01.148 hl, skupaj torej 498.335 hl.

(Duhovniške spremembe.) Č. g. Jožef Kostanjevec, kaplan pri Sv. Marijeti ob Pesnici, gre za kaplana k Sv. Marku blizu Ptuja.

Listič uredništva. G. A. G. v G.: Poročilo o „Km.“ pride v prih. listu. Za dnes manjka prostora. — Č. g. Fr. O. na Pr.: Isto velja tudi za Vas. — G. J. J. v M.: Ne moremo, zato hvala!

Loterijske številke.

Trst 4. februarja 1893: 88, 83, 89, 39, 52
Linc » » » 69, 28, 83, 43, 86

Zavarovalno društvo „Unio catholica“

na Dunaji I., Bäckerstrasse 14 in v
Gradci Radetzkystrasse 1. 23-26

priporoča se vsem katoličanom, kateri name-
ravajo složnost na gospodarstvenem p.lji. Društvo oskrbljuje zavarovanje proti ognju, nesreči in za življenje, kakor tudi cerkvenim in občinskim predstojnikom zavarovanje zvo-
tov proti razlomu in poklini. — Zastopniki se iščejo. Varnost popolna, premije po cenli.

Služba organista in cerkovnika

razpisuje se do dne 15. februarja t. l. pr.
župniji Sv. Vida nize Ptuj, pošta Sv. Vidi

P. Benko Hrtiš,

4-5 župnik pri Sv. Vidu nize Ptuja.

Ravnokar je izšel v Cirilovi
tiskarni v Mariboru

Nebeški venec

ali

Vesela reč

med štirimi poslednjimi.

Slovcem za novo leto 1893

spisal

kanonik dr. Ivan Križanič.

Cena 18 kr., po pošti 20 kr.

Jakob Janič,

lastnik velikega sela 1-3

Freienberg blizu Celja

proda blizu 500 mladih jabolčnih drevcs naj-
boljših sort po 30—35 kr. komad.

Oglasila naj se pošljejo pravočasno.

Adolf Hauptmann

tovarna

oljnatih barv, firnežev,
lakov in kleja 1-10

Ljubljana.

Vabilo.

Posojilnica v Gornji Radgoni, registrovana zadruga z neomejeno zavezo ima svoj letošnji občni zbor dne 23. svečana t. l. ob 10. uri dopoldne v zadruginih prostorih.

Dnevni red:

1. Poročilo načelnštva.
2. Odobrenje letnega računa.
3. Razdelitev čistega dobička.
4. Slučajnosti.

Če k občenemu zboru ne pride zadostno število zadržnikov, skliče se ob 11. uri dopoldne istega dne s taistim dnevnim redom drugi občni zbor, kateri sme brezpogojno sklepiti.

K obilni vdeležbi vabi

Načelstvo.

Prisrčno zahvalo

izreka podpisani za tolažeče izraze sočutja ob boleznih in za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu po nepozabnem častitem gospodu

Janezu Krst. Kuneju,

župniku Dobovskem, zlasti vis. č. g. Matiji Stoklasu, dekanu Braslovškemu, za dolgo pot in nagrobni govor, domačemu veleč. g. dekanu in duh. svetovalcu Fr. Ferenčaku za pokop, spošt. domačemu šolskemu učitelju, osebju, darovateljem krasnih vencev, gospodom meščanom Brežiškim in gospodicinanam za izkazano zadnjo jim čast, neutrudljivim cerkvenim ključarjem, spošt. županstvu Dobovskemu, slavnemu pevskeemu zboru društva čitalnice Brežiške za ganljivo nagrobno.

Dobova, dne 31. januarja 1893.

Janez Sušnik, provisor.

Janez Bregar klobučar v Mariboru gosposke ulice št. 7,

priporoča č. g. duhovnikom in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo vsakovrstnih

klobukov najnovejše šege

po najnižji ceni, tudi slavno znane **Itaklobuke**, kakor fine **Vilour-** in **lov-ske** klobuke iz raševine. Razno volneno in tudi fino z usnjem obšito obutje.

Vsakovrstne poprave se točno izvršujejo.

S spoštovanjem

10-10

J. Bregar.

Zaloga mizarskega in pravoskega pohištva Konrada Wölflinga

Maribor, gosposke ulice št. 28

priporoča bogato asortirano zalogo

žlebenega in narezanega pohištva za spalnice, postrežnih miz, miz za salone, pisarnih in napravnih miz,

kakor tudi raznih

tapetovanih garnitur za salone, divanov, balzakov, otoman, sof, kanapejev, naslanjačev, posteljnih vložkov in žimnic.

Tudi vsakovrstnih tujedeželskih in domačih

zrcal in podob

vsake sorte s čednim okvirjem, pozlačenim in črnim, kurnis in roset

☛ po najnižji ceni. ☛

Na zahtevanje razpošiljajo se ilustrovani ceniki brezplačno in franko. 14-20

V najem!

Zavoljo bolehnosti posestnika daje se Lovro Stepišnik-ovo posestvo v Slov. Bistrici v najem ali na prodajo. Hiša ima devet izb, dvoje gospodarskih poslopij, lep vrt s sadonosnikom pri tovarni v mestu. Pripravno je to posestvo za prodajalnico, oštarijo, pekarijo itd. Zemlje je okoli štiri oral: njiv, travnikov itd. ter leži na prijaznem kraju ob lepi cesti.

Več se izve pri posestniku Lovretu Stepišniku v Slov. Bistrici.

Premiran z zlato svetinjo v Bruselu 1892.

Najboljše sredstvo za

želodec,

katero želodec in oprava prebavnih delov života krepča in tudi odprt život pospešuje, je

tinktura za želodec,

katero pripravlja

Gabrijel PICCOLI,

lekar „pri angelju“

v Ljubljani

na Dunajski cesti-

Cena 1 stekl. 15 kr.

Izdelovatelj razpošilja to tinkturo v zaboječih po 12 steklenic in več. Zaboječek z 12 stekl. stane gl. 1'36; s 24 gl. 2'60; s 36 gl. 3'84; s 44 gl. 4'26; 55 stekl. tehta 5 kg s poštno težo in velja gl. 5'26; 110 stekl. gl. 10'30. Poštnino plača vedno naročnik.

Depôt v lekarnah Bancalari in König v Mariboru. 6-30

C. kr. privilegirana vzajemna zavarovalnica proti požaru v Gradci.

19361
k številki ad 1892

Razglas.

S koncem leta 1892 dotekel je po § 115 pravil c. kr. priv. vzajemne zavarovalnice proti požaru v Gradci na šest let določen mandat, leta 1887 izmed vseh društvenih deležnikov za društveni zbor izvoljenih 48 društvenih poslancev. Vsled tega se mora vršiti nova volitev društvenih poslancev iz prihodnjih šest let po volitvenih okrajih z ozirom na dotične določbe pravil (§§ 101 do 114.)

P. n. društveni deležniki se toraj s tem vabijo, da se dotične volitve udeležijo. Kdor glasovati hoče, naj se oglasi vsaj do 4. marca 1893 pri podpisnem ravnateljstvu zavoda, da se mu dopošilja legitimacija in volilni list. Na take, kateri se pozneje oglašijo, se ne more ozirati.

V tem oglasu mora biti razločen in natanjčen naslov p. n. društvenih dolžnikov, kateri imajo volilno pravico, katastralne številke in številke zavarovalnih listov, pod katerimi ima zavarovanje obvezujočo moč; okraj in kraj, v katerem se nahajajo zavarovane reči, da se zamorejo dotičniku dopošiljati volilna pisma in da se zamore določevati, koliko glasov ima volilec po pravilih.

Pravilno in popolno izpolnjene, lastnoročno podpisane in zapečatenе volilne liste z legitimacijami naj se pošljejo vsaj do 18. marcija 1893 ravnateljstvu zavoda. Na volilne liste, kateri se pozneje dopošiljajo, se ne more ozir jemati.

V Gradci, dne 12. februvarija 1893.

Ravnateljstvo

c. kr. priv. vzajemne zavarovalnice proti ognju v Gradci.

(Ponatis se ne plačuje)